

A NYOMORHOZ

Hasztalan ijesztesz, kétségbe nem ejtesz:
Hozzá szoktam már én a nehéz kereszthez!
Hurcolom régóta, kicsi korom óta,
Nincs olyan rossz, amin át ne mentem vóna.
Fetregtem a porban, mint egy hitvány féreg...
De hittem, reméltem, s hiszek és remélek!

Hiszem és remélem, hogy aki küzd, annak
Pártfogói mindig magasabb hatalmak.
Nem hagyják elesni, vagy ha el is esik:
Ott teremnek mindjárt s rögtön felemelik.
És szárnyakat adnak csüggedő lelkének,
Hogy higgyen, reméljen... hiszek és remélek!

Láttam ugyan embert, akit eltiportál,
Ki becsületesebb, derekabb volt soknál.
S egy szabadító kéz felé mégse nyúlt ki,
Istentől, embertől elhagyatva múlt ki.
S utoljára ástak egy gödröt szegénynek...
De azért bízom, hiszek és remélek!

Hasztalan mered rám s fenyeget az élet
Fekete könyvéből annyi gyásztörténet:
Nem szabad elbuknom, mert egy jó anyám van;
Mit csinálna szegény, egyedül, magában?
Ki viselné gondját az én jó szülémnek?!...
Örökké hiszek és örökké remélek!